"Entre el silenci dels semàfors", de M. G.

Relat guanyador del concurs Imagina un amor en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2024.

L'Elowe és el tipus de persona que no crida l'atenció fins que sí que ho fa. Perquè és discreta i li és fàcil passar desapercebuda, però un cop la veus de veritat t'atrapa completament. Té un món interior immens, i, si pares atenció, potser podràs percebre una guspira fugaç d'aquesta activitat desenfrenada: una mirada furtiva, l'ombra d'un somriure en el moment més inesperat o la seva manera d'arrufar les celles quan es concentra molt.
Llavors t'adones que s'està amagant, que només deixa que els altres vegin una petita part d'ella mateixa, una màscara que ha dissenyat deliberadament perquè en realitat tot forma part d'un esquema traçat minuciosament.

L'Ondine ha arribat a conèixer-la prou bé. Ella vivia en un petit poble del Nord-Pas-de-Calais, a Cucq, que va patir molt durant les guerres napoleòniques. La noia vivia amb el seu avi, que es guanyava la vida venent medalles que trobava a la platja, entre les restes de cloïsses trencades que abandonaven els pescadors. Però a l'Ondine li agraden més les coses simples i que no brillen, li agradaven la fusta i les sabates de tela, els texans desgastats i els jerseis de llana que tenia des que era una noieta ingènua.

Tot això havia canviat quan havia hagut de traslladar-se a Amiens per acabar el *baccalauréat*. Allà va conèixer l'Elowe, tot i que han calgut anys durant els quals cap de les dues noies s'havia fixat en l'altra perquè per fi s'hagin trobat. Ara, després d'hores d'observació, l'Ondine ha aconseguit entendre algunes d'aquestes espurnes ocasionals, auguris de la veritable Elowe que s'amaga rere el somriure tibat que ni tan sols li arriba als ulls.

Tot això va començar com una casualitat: ja feia unes setmanes que les dues noies havien agafat el costum de tornar cap a casa després de classe pel mateix camí. Totes dues seguien un acord no verbal segons el qual mantenien les distàncies i únicament compartien un somriure esbossat quan s'aturaven a esperar que el semàfor de la Rue Pasteur es posés verd.

Un dia, poc després d'aquest semàfor, a la cantonada següent, va ser quan l'Ondine va veure com la seva companya de viatge fixava la mirada en una parella davant la Gare d'Amiens Ville. Semblava una escena de retrobament: hi havia flors i moltes abraçades. I a l'Ondine li va semblar percebre un cert sobresalt que va tensar tot el cos de l'Elowe quan els llavis de la parella es van tocar.
Va ser només un segon, com quan piques el botó de l'ascensor i et passa l'electricitat. L'Elowe ràpidament va relaxar les espatlles i va seguir caminant, però l'Ondine sabia el que acabava de veure, no ho havia imaginat. Va remenar el cap com si volgués espolsar-se aquella visió i va reprendre el camí ella també.

Van transcórrer un parell de setmanes sense que es produís cap altre incident similar. Les dues noies tornaven cap a casa pel mateix camí: avançaven lentament entre els oms de la rue Paul Bert, tombaven a la dreta entre les grans moles de formigó de la Rue du Pont du Gat, esperaven que els cotxes les deixessin passar a la Rotonde de la Voltaire… Se somreien i caminaven sense necessitar res més l'una de l'altra. Cap de les dues va esmentar l'escena de l'estació, tot i que és cert que probablement l'Elowe ni tan sols sabia que l'Ondine havia notat el calfred que l'havia sacsejat de dalt a baix.

L'Ondine no parava de preguntar-se què podia haver trasbalsat d'aquella manera la noia, què devia passar pel cap d'una persona que se sent pertorbada davant d'un petó innocent. Fins que una idea la va colpir amb força: i si el problema no era el petó sinó la parella que se'l feia? Aquella possibilitat va fer que es plantegés mil preguntes més: qui eren aquelles persones? L'Elowe les coneixia? L'Ondine buscava entre els seus records alguna cosa que pogués ajudar-la a respondre tots aquells interrogants.

I així va ser com, després d'un petit esdeveniment que molta gent hauria passat per alt, l'Elowe va aconseguir conquerir cada racó de la ment de l'Ondine.

Al cap d'uns dies, l'Ondine va descobrir-se buscant entre la multitud la noia que intentava esborrar dels seus pensaments, i va obligar-se a caminar sense aixecar la mirada, preguntant-se on devia ser. Però alguna cosa la va fer girar-se només per descobrir la noia just darrere seu, com si els seus pensaments haguessin estat prou forts per fer-la aparèixer. L'Elowe somreia, amb la felicitat de

qui s'ha demostrat tenir raó. En canvi, l'Ondine va necessitar uns segons per canviar l'expressió embadalida que se li havia quedat.
El seu primer instint li deia que havia de marxar corrents, però en comptes d'això, va respirar profundament unes quantes vegades i va esperar que fos l'Elowe qui parlés. En veure que l'altra noia tampoc tenia intenció d'articular paraula, va prendre la iniciativa. El problema és que les paraules brollaven de la seva boca sense control i, sense voler, va acabar preguntant a l'Elowe per l'incident de l'estació. L'única resposta que va rebre va ser una mirada perplexa.

I llavors l'Elowe va marxar. L'Ondine estava tan desconcertada que no li va passar pel cap anar darrere la noia, simplement la va seguir amb la mirada mentre s'allunyava.

L'endemà, a l'Ondine la va despertar una forta ventada que semblava sacsejar la ciutat sencera. Això li va donar forces. Quan es va trobar amb l'Elowe, que caminava de pressa i l'evitava amb la mirada, va atrapar-la amb quatre gambades i es va posar davant seu per evitar que tornés a marxar, decidida a descobrir d'una vegada per totes què l'angoixava tant.

L'Ondine va tocar suaument el braç de l'Elowe, i aquesta es va estremir davant del contacte inesperat.

Va aixecar el cap a poc a poc i l'Ondine va somriure, la cara de l'Elowe es va eixamplar amb un somriure tímid que va anar creixent mentre les galtes se li tenyien de vermell.

Totes dues sabien el que passaria, l'aire que les separava era elèctric. Respiraven profundament i tenien les galtes tenyides de vermell per l'emoció. Es van mirar un cop més abans de tancar els ulls i es van acostar fins que els seus llavis es van tocar. Va ser com si els carrers es desdibuixessin i elles dues es trobessin en un món que era únicament seu.

I va ser en aquell moment que l'Ondine va veure per primera vegada el veritable somriure de l'Elowe, el seu somriure de felicitat.